

Jutro napóči, cvetice se dvigajo iz rosne posteljice, žarki solnca so je vzbudili in jim hoté odpreti očesca; — cvetice se bridko jokajo in solze padajo na zemljo. To ne traja dolgo, solnéice je sočutno tolaži in jim briše solzice — oči se čistijo — cvetice živo in radostno gledajo okrog sebe iz naročja matere zemlje, kakor da bi hotele vse ljudi objeti v ljubezni in pritisniti same sebe na prsi človeške. In potem se popolnem predramijo, — veselih ličic kažó svoja v novo barvana, lepa oblačilca, druga drugo božajoč. Pihlja-joči vetrčki se z njimi igrajo in ljubko pogovarjajo zibajoč in hladeč je s svojimi nežnimi sapicami; a cvetice jemljó v svoje naročje pridne bučelice in na svoje roke pisane metuljčke — — nij li vse to jednako življenju otroka v naročji svoje ljubeče matere o času svete mladosti? — A glej! — tam saméva cvetica, ta je klavrna, kajti bolna je: črv jej gloje koreninice in srcé ter izpodkopava njeno stališče, neprijazni veter jej je bil vdihnil strupenega duhá, ostuden mrčes jo je ranil in njeno mlado življenje ukončal. In zdaj mré ter vidno gine, kakor bled otrok, ki nosi v senci kal smrti, ter čaka zadnje ure, ki ga osvobodí življenja in trpljenja — — prišel je rešitelj: slana jo je uničila — — in tovarišice hodijo na njen grob žalovat in jokati kakor otroci, dokler jim solznega čela ne obriše blagodejni jutranji žarek. — In ko se mrak razgrinja po gorah in dolinah in se vsa narava vlega k počitku, začnó dremati tudi cvetice, dokler jih ne zaziblje mila pesen kosova v sladko spanje, kakor zaspančka otrok med pevanjem svoje ljube mamice. In nad njimi je razgrnjeno nebó polno zvezdic, ki milo gledajo na zemljo in vlivajo sladek počitek v ude trudnega zemljana ter cveticam vzbujajo prijetne sanje o angeljčkih in duhovih nebeskih; včasi pretrga sanje ponočni metulj, ki priletí na cvet. — Vse tako, kakor otroci! — Tako mine dan za dnevom, noč za nočjó, dokler ne položé vse cvetice, kakor óna sestra, druga za drugo svoje glavice v naročje zemlje, da vstanejo v novejši lepšji pomladi veličastno iz grobov v lepše življenje.

Otroci so torej cvetice — a cvetice so otroci, in ker so to, hočem časoma otrokom kako cvetico podariti, da jo duhajo in si jo ogledujejo, ter poslušajo, kaj jim govori. Ali opazovati jo morajo prav razumno in tudi misliti nekoliko in čutiti. Kaj — to hočem povedati!

Kmalu pride pomlad s svojim cvetočim licem. Torej pričakujte z veseljem marca in njegovih vijolic!

D. Majarón.

Krištof Šmid.

(Dalje.)

Zgodnja očetova smrt je bila mlademu Krištofčku in vsej družini velika izguba. Deseterim majhenim otrokom je bila novčna (denarna) podpora, katero je mati dobivala, prepičla, in le z žalostjo so gledali otroci v prihodnost. Na višjo izomiko svojih otrok mati še misliti nij mogla. — Ko je bil Krištof domóv prišel, bila je mati zelo vesela njegovih dobrih spričal, ki jih je bil s soboj prinesel, ali rekla mu je s solzami v očéh: „ljubi Krištof! jaz te ne morem dalje izdrževati in naši prijatelji so tega mnenja, da postaneš pisar. Gospod nadopravnik, pri katerem je služil tvoj pokojni oče, rad te vzame v svojo pisarnico, in tako si bodeš kmalu služil vsakdanjega kruha.“

Krištofa so pri teh odkritosrčnih materinih besedah solze oblile; do navadnega pisarjenja nij imel nobenega veselja, čutil je, da je za nekaj višjega poklican, zato je pa tudi hrepenel po višjem izobraženju. Pisal je v Dillingen svojemu najboljšemu prijatelju Brentanu, katerega je med vsemi součenci najbolj ljubil, da nema nobenega upanja dalje izobraževati se, ter ga ne bode več v Dillingen. To svojemu prijatelju sporočivši, izroči svojo osodo popolnoma v voljo božjo ter prosi Boga, naj bi ga On, ki je najboljši oče zapuščenih otrok, vodil in nagibal k dobremu, da doseže to, kar je v njegovo dušno in telesno korist. In glej! božja previdnost je Krištofa za nekaj višjega odločila nego za pisarski stan. Takój s prvo pošto dobi od svojega prijatelja list, v katerem mu ta piše, da naj kmalu pride v Dillingen, ker mu je imeniten gospod pl. Weber obljubil, da ga vzame svojim otrokom za domačega učitelja. Pri njem bode imel prosto stanovanje in dobro hrano, a vrhi tega še pošteno postrežbo. Ta posel ga ne bode niti najmanje zadržaval, da bi ne mogel opravljati svojih dijaških opravil.

Krištof in njegova mati sta se zelo razveselila te novice. Brž zloži svojo robo v zabojček, katerega oddá necemu vozniku potujočemu v Dillingen, a on sam jo mahne peš, da si je bilo užé precej mrzlo.

Plemeniti gospod Weber je Krištofa Šmida prav ljubeznjivo sprejel in mu predstavil svoje otroke, ki mu je bode podučevati. Bila sta dva nadepolna dečka in zala deklica, ki je izroči v varstvo mlademu Krištofu. Gospod Weber mu tudi pové, da bi bil službo domačega učitelja imel dobiti njegov prijatelj Brentano, a ker je ta izvedel žalostne razmere Krištofove, prepustil je njemu to opravilo in ga priporočal gospodu Weberju. Krištof Šmid prevzemši službo domačega učitelja, učil je otroke čitati, pisati in računati, pozneje jih je podučeval tudi v prirodoisj, naravoslovji, zemljepisji, zgodovini, krščanskemu nauku in v risanju tako spretno, da sta bila roditelja popolnoma zadovoljna z njim. A tudi Krištof sam je pridno hodil v šolo ter tako nadaljeval svoje nauke. Ker se po dnevi nij mogel mnogo učiti, učil se je po noči. Večkrat je pozno v noč gorela luč v njegovej sobi.

Dve leti je bil Krištof v hiši skrivnega svetovalca pl. Weberja. Po pretečenih dveh letih se odloči za duhovski stan. Zrêlostno izkušnjo je prestal z najboljšim vspehom in takój se je podal v semenišče, kjer so se vzrejevali mladi duhovniki. V semenišči je imel malo ne vse zastonj, kar je bilo njegovej ubogej materi v veliko polajšavo. Tu je našel tudi dobrega prijatelja, ki je na njegove dušne zmožnosti in njegovo prihodnje življenje zelo vplival. Ta toliko sloveči mož, po imenu Janez Miha Sailer, bil je pozneje vladika, o tej priložnosti pa je bil učitelj bogoslovja na vseučilišči v Dillingenu. Ljubezen tega pobožnega duhovna je bila največja sreča za mladega Krištofa. Mnogo ur je preživel z učenim učiteljem, a to je pozneje naredilo med njima nerazvezlivo prijateljstvo.

Bilo je 1791. leta, ko je Krištof Šmid izvršil svoje duhovske študije in dne 17. avgusta omenjenega leta je bil v mašnika posvečen.

Zapustivši Dillingen, šel je v svoj rojstni kraj. Koliko veselja je občutila njegova dobra, v mnogih stiskah in težavah izkušena mati v ónem trenutji, ko je njen preljubi sin Krištof stopil kot duhoven v ubožno hišico zapuščene vdove, objel jo in jej podelil sveti blagoslov novomašnikov. Radostno so se

tudi njegovi bratje in sestre gnjeli okoli njega, pozdravljali ga in mu želeli srečo. Gorko solzice srčnih občutkov in prave pobožnosti do Boga so lesketale v očeh presrečne matere in otrok.

Kmalu potem dobi Krištof Šmid službo duhovnega pomočnika pri nekem bogoljubnem župniku na deželi. V starem farovžu je imel majheno sobico. Miza, dva stola, omara za obleko in postelja — vse iz mehkega lesa — in razpelo, viseče na steni med dvema oknom z okroglimi šipami, to je bilo vse njegovo pohištvo. A Krištofu Šmidu je bilo to zadosti, ker več si nij želel in s to malenkostjo je bil popolnoma zadovoljen. Zgodaj je vstajal, molil, izobraževal se in pomagal svojemu župniku domače ljudstvo podučevati in je voditi po pravem potu k dobremu pastirju Jesu Kristu. V prostih urah se je kratkočasil z glasovirjem, učil se je tujih jezikov in se je rad sprehajal s svojim gospodom župnikom. Kadar so kmetje videli oba duhovna gospoda na sprehodu prijazno se razgovarjati, rekli so, ker je bil gosp. župnik velike postave a Šmid majhene, „le pogledjte Abrahama in Izaka!“

Krištof Šmid je imel za svoja duhovska opravila razven hrane in posrežbe zelo majheno plačo. A vendar, ko si je nekoliko denarja prihranil, zmení ga v zlató ter ga pošlje svojej materi za god v naslednjem pismu:

„Preljuba moja mati!

Vašega godú se vselej veselim. A denšnjega dne hočem še posebno Boga prositi, da Vam stotero povrne vse, kar ste mi dobrega storili, ter mi še mnogo let ohrani tako dobro mater, kakor ste mi Vi. — Tukaj Vam pošljem zlatnik (cekin), katerega sem užé več časa hranil za Vaš god. Ne zavrzite tega malega darú. Kadar bodem več imel, Vam tudi več pošljem. A darilce Vam je porok, da mi je mnogo do tega, da Vas razveselim.

S srčno otroško ljubeznijo

Vaš

hvaležni sin
Krištof.“

Tudi svojim sestričinam je pisal mnogo listov, v katerih jih je opominjal, da bi se pridno učile in imele vedno Boga pred očmi, ker le tak človek, ki se Boga bojí, koristen je človeškej družbi.

(Dalje prihodnjič.)

Lisíca, zajec in petelin.

Živela sta lisíca in zajec. Lisíca je imela ledéno izbico a zajček líbovo. Pride krasna spomlad in lisíci se izbica raztaje a zajčku ostane po starem. Lisíca poprosi zajčka, da bi se v izbi pri njem pogrela, in potem ga izpodí.

Zajček otide po poti in zaplače. Srečajo ga psički: „hev, hev, hev! Zajček! kaj plakaš?“ Zajček odgovori: „počakajte, psički! Kaj bi ne plakal? Imel sem líbovo izbico, a lisíca ledéno. Prosila je k meni, a potlej me je pregnala.“ „Ne plači, zajček!“ reko psi, „mi jo izženemo.“ „Ne, ne izženete je!“ — „Da, hočemo jo!“ Gredo k izbici: „hev, hev, hev! Lisíca ven!“ A ona s peči: „ako puhnem dól, če poskočím ven, razletíte se v koscih po stezici!“ Psi se ustrašijo in zbežé. Zajček otide ter plače. Sreča ga medved: „zakaj